

FLORICA NEGOIȚĂ -

DOAMNA CARE ȘTERGE LACRIMA

Părintele Arsenie Papacioc a imaginat acest dialog cu o frunză:

-Ești trandafir?

-Nu, nicidecum, sunt o frunză.

-Ba nu, ești trandafir pentru că miroși ca unul!

-Nu, sunt o frunză, dar am stat cândva lângă un trandafir!

Părintele Papacioc interpreta „dialogul cu frunza” pentru a scoate în evidență mireasma Ortodoxiei. Pentru noi, mireasma frunzei care-a stat lângă trandafir poate fi văzută și ca o binecuvântată alăturare a unei ființe de o altă ființă și, de ce nu, ca o putere a miresmelor de a se transmite celor de lângă noi. O frunză nu-i mai rea decât un trandafir, cum un trandafir nu-i mai bun decât o frunză. Frunza și trandafirul sunt la fel de importante pentru existență, fiecare are rostul său. Mireasma cea mai puternică se transmite,

însă, în mediul înconjurător, aşa încât frunza care-a stat lângă trandafir ajunge să împrăștie mireasma lui. Dacă oamenii normali, ocupați cu alergările și ostenelile de zi cu zi, stau lângă oameni de caracter, lângă cei plini de virtuți, toate aceste miresme încep să se simtă în mediul lor.

Un astfel de om, cu o mireasmă de trandafir, este doamna profesoară Florica Negoită, cea care s-a implicat, trup și suflet, în Proiectul ȘTERGE LACRIMA!, prin care a acordat ajutor acelora care aveau nevoie. Amintim că Patriarhia Română a stabilit că anul 2020 este Anul Omagial al Pastorației Părintilor și Copiilor și Anul Comemorativ al Filantropilor Ortodocși Români, propunând o cultură a generozității. În acest context, dumneaei a avut amabilitatea de a acorda un interviu revistei [InfoOtopeni](#).

Revista InfoOtopeni: Ce v-a determinat să alegeti să vă implicați în ajutorarea celor cu nevoi?

Florica Negoită: „O experiență de viață care m-a impresionat profund...(A studia muzica în stilul academic este un privilegiu, o binecuvântare. Am simțit adeseori că sunt îndatorată Cerului pentru porțile ce mi s-au deschis, și am cerut călăuzire...). După mai puțin de o lună de la debutul carierei mele- eram într-o comună prahoveană-, am fost în vizită la domiciliul unei familii cu cinci copii...Am plecat de la ei plângând, înțelegând că rolul meu este de a mă implica pentru a ameliora situații pe care Destinul mi le prezintă...la fiecare pas; că lumea în care trăiesc are nevoie de modesta mea contribuție, prin eforturi susținute și repetate.

Pe traseul meu profesional am întâlnit mulți copii și oameni în suferință. Mi-am făcut un obicei din a urmări în timp destinele acestora - și fiecare implicare m-a determinat să savurez bucuria reușitelor, a curgerii firești a vieții; m-a motivat o dată în plus să consum o mică parte din timpul și energia mea, ameliorând, reglând, ajutând. O zi în care nu am avut ocazia să aduc măcar un zâmbet pe chipul nimănui... a rămas o pagină de viață... neîmplinită!

Cu trecerea anilor, am observat că fiecare om întâmpină în viață probe de toate felurile: suferințe în familie, inundații, incendii, sărăcie, procese judecătoarești, boli, accidente, singurătate etc etc... situații care pot destabiliza..., cataclisme care pot schimba dramatic evoluția oricărui dintre noi. Este foarte importantă rugăciunea, dar acela care a manifestat empatie în situații similare trecute...are un plus de <<trecere>> în fața divinității și răzbește, depășește sincopile care amenință să perturbe ori să distrugă, își regăsește echilibrul, mai repede și fără vătămări profunde; este ocrotit, ghidat, călăuzit, inspirat..."

Revista InfoOpeni: Dumneavoastră vă implicați, împreună cu elevii, în alinarea suferinței. Cât de important este pentru un elev să știe că este util celorlalți?

Florica Negoită: „Sunt două categorii de elevi: cei din echipa <<Sterge lacrima!>> (puțini! - maximum 10-12) și cei din masa mare de elevi ai școlii. Urmăresc cu atenție devenirea fiecăreia dintre cele două grupuri, căci în timp se produc modificări specifice, în funcție de rolul lor în aceste demersuri...

Situatiile pe care le-am avut în lucru, în campanile umanitare, au fost totdeauna dramatice. Înțelegând natura nevoii ce s-a conturat, valul compasiunii a cuprins o întreagă comunitate: profesori, copii,

părinți, bunici, enoriași...dar în mijlocul acestora sunt ei: copiii.

Exprimarea, în mod expresiv, a situației existente, modul în care se difuzează informația...prin viu grai... apoi valul întreg de sentimente ce se dezvoltă la nivelul familiilor și rugăciunea rostită ori numai gândită, gestul firesc de exprimare a ajutorului... sunt pașii mărunti care clădesc devenirea fiecăruia pui de om, a fiecăruia adolescent... Sunt gesturi care, provocate la momentul acesta, prin repetare, devin obiceiuri și reverberează în timp și spațiu, în viața fiecăruia. A acționa pentru a curma suferința semenului tău este un gest nobil; copiii, învățând să se conecteze cu eul lor superior vor deschide în curriculumul personal o pagină prețioasă, care se cere completată ritmic... cu fapte bune.

Sumele, obiectele adunate își au importanța lor, se cer întotdeauna monitorizate în mod responsabil și se face evaluarea acțiunilor zilnic, iar la sfârșit în mod public. Uneori, parcă se întrec între ei, străduindu-se să ofere sau să obțină cât mai mult. De cele mai multe ori, când situația o permite, bunurile adunate de la copiii mulți din școală sunt înmânate beneficiarilor chiar de unii dintre cei care au trudit să le obțină, și acest dialog îi marchează profund. Din punctul meu de vedere, cea mai importantă componentă a acestor demersuri o constituie ATITUDINEA...Mulțumesc din nou pe această cale tuturor celor care, cu gesturi mărunte sau... cât de generoase... au oferit copiilor exemplul personal în gestionarea și soluționarea situațiilor dificile. Este cea mai bună metodă de educare a lor în spirit umanitar. Implicarea comunității are o deosebită relevanță în conștiințele copiilor..."

Revista InfoOtopeni: Ce planuri aveți pentru viitor? Veți mai demara campanii de ajutorare?

Florica Negoită: „Cu riscul de a repeta, îmi doresc ca toți copiii din Otopeni (și nu numai!) să trăiască sănătoși, în familii armonioase, să se dezvolte într-un climat propice devenirii lor și să nu cunoscă suferința în niciun mod. Mi-ar plăcea să reiau proiectul „Învingător pe traseele devenirii”, întrerupt din cauză că a fost nevoie de multe demersuri pentru un caz umanitar foarte grav...“

Atâtă timp cât am sănătate și putere de muncă, dacă voi fi solicitată voi continua, desigur! Prin poziția mea de acum (...) am nevoie, și în timpul ce vine, de sprijin din partea colegilor mai tineri; dar, inimoși cum îi știu, sunt convinsă că mi se vor alătura.”

Prof. Viorica Hera, director al Liceului Teoretic „Ioan Petruș”:

„Apreciez foarte mult activitatea filantropică a doamnei profesoare Florica Negoită. Chiar și după încheierea activității didactice, am acceptat

colaborarea cu dumneaei, susținând Proiectul ȘTERGE LACRIMA! Într-o lume amenințată de egoism și alienare, școala cultivă demnitatea umană din perspectiva veșniciei, printr-o cultură a bunătății și milosteniei. O vom susține pe doamna profesoară Florica Negoită în nobilul demers, acela de a aduce alinare celor care au nevoie, încurajându-i pe elevii noștri să se implice în Proiectul ȘTERGE LACRIMA!”

Terente Alexandra Maria, elevă:

„A mă implica în campanii de ajutorare face parte din dorința mea de a face bine, iar sentimentul plăcut pe care îl am în momentul unei reușite îmi aduce un plus valoros în dezvoltarea mea personală. Mica mea experiență ca voluntar în cadrul asociației m-a ajutat foarte mult. Am devenit mai înțelegătoare, mai bună și empatizând cu colegii care aveau nevoie de ajutor, am realizat că uneori un zâmbet face cât o mie de cuvinte.”

Chivu Alexandra, elevă:

„Pentru mine, campaniile de ajutorare înceamnă voluntariat. Timpul este singura resursă neregenerabilă, și eu am hotărât să consum o parte din timpul meu, duminica și nu numai, dintr-un sentiment profund de compasiune față de colegul pe care îl cunosc de când eram la grădiniță. Implicarea mea a venit din suflet, știam că are încredere în mine și simt și acum că este convins că sunt gata oricând să-i ofer sprijin. Mă tem că uneori colegul meu accidentat crede că nu se mai poate, că uneori cedează, și atunci rolul meu este de a-i oferi un plus de încredere. Simt această implicare ca pe o mare datorie, sufletul meu mă obligă să-l ajut cu toate resursele, până când se va simți în siguranță.”

Luican Iris, elevă:

„Mereu este loc să faci bine cuiva. Am intrat în echipa „Șterge lacrima!” rugându-i pe părintii mei să mă ajute, deoarece este

foarte important ca generația noastră să încerce să schimbe lumea. Ei m-au încurajat și chiar s-au implicat: au făcut donații importante, îmi sunt alături în aceste acțiuni, tatăl meu chiar a venit cu noi la biserici. Nu este nimic rău sau rușinos în a ajuta pe cineva. Când colegii noștri au nevoie de ajutorul nostru, noi, copiii, putem face mai multe decât ne închipuim. Tot secretul este să avem curajul de a începe, de a acționa.”

Interviu realizat de revista Info Otopeni